

GEDICHTEN IN VIERKLANKEN

Inge Gorris

Gorris, Inge

Gedichten in Vierklanken / Inge Gorris – Bilthoven

ISBN 978 90 834865 6 7

Eindredactie, layout, zetwerk en omslagontwerp: Jaap Verheij

© Inge Gorris, Bilthoven 2025

Ingegorris@gmail.com

Met dank aan Henk van de Bunt van De Vierklank, waardoor deze uitgave mede mogelijk werd.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VLUCHTELINGEN VAN DE HOOP

Aan elke hand een kind.
De rest moet door op eigen kracht.
Zo trekken zij langs 's heren wegen
verloren waar hun plaats ooit was.

Op zoek naar nieuwer onderkomen
brandt vuur hun ogen uit.
De weg is ver; zij weten niet hoe ver
het is dat zij vandaag nog komen.

De dag brandt hard, de nacht
veroordeelt tot elkanders dromen.
De zon gaat op, weerhoudt geen tijd,
geen luttel uur.

Opnieuw wordt hindernis genomen,
gevoed door hartstocht van de nacht.
En eeuwig gaan zij door:
de vluchtelingen van de hoop.

KERSTMIS 2010

Het kind dat op geboren staat.
Het levenslicht dat adem slaat.
Dat het danse op de lente,
mateloos van eigen vreugde.

De bloemen plukkend van de zomer,
overslaand kleuren van leed.
Speelt kiekeboe in bladertooi;
gevallen rood in steeds meer herfst.

Naar laatste winter van niet weten,
vluchtend in de kindertijd.
Daar tussen in spelen wij
met eeuwig licht als tegenwicht.

STERRE VAN HET OOSTEN

Ontdekt de eenvoud van de herders
en hun onbevangenheid.
Verlicht de glans van goudgerande
dagen in wierook van geluk.

Verzacht met milde mirre
de momenten van verlorenheid.
Elke eeuw heeft zijn Herodes.
Geen uitzicht meer op kindertijd.

Zo staat op ieder huis een eigen kruis
naar zwaarte van de kracht.
Verlichter van ons pad met wijsheid
te pacht en liefde als dracht.

Levend in het licht van nu
tot aan de einder van de dagen.

15 AUGUSTUS 2013

Herinnering aan het gemis.
Wie kent het niet. De vlag halfstok.
Staat in geen vergelijk met wat
daar onder witte kruisen ligt.

Te jong van leven uit de knop
gesneden in een te grof geweld.
Hongerkamp in kleerscheuren.
Zonder deernis lang nog na de vrede.

Ons verdriet is daar niets bij.
Bewijs hun eer door te leven.

MH 17 – LAATSTE VLUCHT

Ongeweten ingestapt.
Uiteindelijk naar bestemming.
Niks aan de hand daar beneden.
Eerste uren geluk hebbend.

Te weinig tijd voor ongeloof.
Een hoge groet. Een tot nooit weer.
Kinderschoen. Geliefde pop.
Overwinningshand zonder pardon.

Totale stilte. Nergens hoop
met toeslaande verbijstering.
Een jaar geleden overkomen
en ik verloor er maar een.

Inge Gorris
(sinds een jaar weduwe)

AUSCHWITZ – 70 JAAR NA DATO

Haar zwijgen was welsprekender
dan alle woorden bij elkaar.
Bij onuitgesprokenheden
ging zij over in moedertaal.

Taal van de honger. Taal van daar.
En van wat ze nooit zeggen wou.
Gelouterd door vernietiging.
Zo mild boven het
mensdom staand.

‘ER ZIJ LICHT – EN ER WAS LICHT’

Bij het lichten van de morgen
bevaart het schip opnieuw de zee.
Onwetend van wat komen gaat.
Het zicht benemend op vooruit.

Overwon de hoogte van de golven,
het zoutige van zee.
Licht en schaduw wisselen,
ruimte scheppend die verdwenen leek.

Totdat het grote Licht uitgaat
het leven blijvend belevend.

DECEMBER 2015

Het valt niet op zijn tranendal
onzichtbaar op zijn zwarte vel.
Vader moeder zus en zijn broer.
Een schot of vier en hij is hier.

Zoekt hier en daar zijn onderdak.
Onherbergzaam zonder herberg.
Het weer zit hem niet mee.
Hij heeft het koud en niets en niemand meer.

Behalve dan als reddingsboei
het houden van eeuwige hoop.
Op meer vrede dan in vredesnaam.
Tegen beter weten in.